

...

To je podobné jako v tom vtipu o džentlmenovi a dámě - může džentlmen nutit dámu vystoupit o zastávku dřív, když ona vystupuje na další, jen proto, že on vystupuje na této zastávce a chce prokázat dámě "laskavost" při vystoupení z dopravního prostředku!? Ani tady se nemůže nikomu nic vnucovat, bez ohledu na to, jak moc „správné“ ono vnucované je. A i vměšování do vnitřních záležitostí jiných civilizací a jejich unií je nepřijatelné, pokud tato civilizace nebo unie civilizací nepředstavuje hrozbu pro jiné civilizace prostřednictvím své činnosti nebo přímé agrese.

Pouze v takových situacích je přípustné zasahovat bez pozvání. Avšak bohužel nebo naštěstí, povaha temné parazitické síly je taková, že nemůže existovat, aniž by útočila na světlé civilizace kvůli ovládnutí zdrojů a získávání vlastností a kvalit světlých hierarchů. Proto si s nimi není třeba nic začínat, oni vyvolají válku sami.

Jejich strategie a taktika fungovala výborně po velmi dlouhou dobu, ale tento čas již skončil a když je proti nim použita větší flexibilita, dynamika a mobilita, nemají parazité v záloze žádnou „odpověď“. Ve Velkém Kosmu nastala nová epocha, Světlé Síly dostaly ve svém boji s Temnými Silami do rukou takové zbraně, proti nimž nemají Temní žádnou protiváhu.

Moje náhodná nebo ne tak náhodná metoda se stala klíčovou k zajištění efektivního boje proti parazitickým silám. Dokonce i válka už neničí, ale vede k tvoření, i když parazitické síly jsou v této válce poraženy, ale nejsou fyzicky ničeny, nejsou zaháněny do kosmických „rezervací“ pod zámkem, v nichž by jen hromadily svůj hněv a snovali ještě podléjší plány pro případ útěku, teď dostávají ještě jednu šanci, vrátit se do bodu evolučního defektu a následovat cestu tvoření namísto ničení.

Mimochodem, o vytváření dvojníků a slučování duchů. Tento nápad byl zrozen již v roce 1987, kdy jsem po zhodnocení své vlastní cesty rozvoje zjistil, že v době mého početí vstoupily tři bytosti různé úrovně rozvoje. Fakt je, že hlavní esence mé bytosti měla takovou úroveň rozvoje, že nebyla žádná šance harmonizace s vyvíjející se biomasou. Evoluční úroveň plodu a tohoto ducha byla natolik odlišná, že o přímém vstupu do biomasy nemohla být řeč.

Proto pro vývoj biomasy do plodu vstoupila první bytost s podstatou takové úrovně, aby byla možná harmonizace s rostoucí biomasou. Bylo to podobné situaci, kdy bytosti vyhynulých zvířat postupně na krátkou dobu vstupují do oplodněného vajíčka, během které zařídí rozvoj biomasy na vyšší evoluční úroveň a tím umožňují vstup esencí vyšších úrovní a tak dále až do doby, kdy možnost kvalitativního propojení s tvořící se genetikou člověka dostává podstata člověka.

V mém případě všechno se vyvíjelo stejně, až na jeden detail. Úroveň rozvoje mé hlavní bytosti byla taková, že úroveň pozemských bytostí vyhynulých zvířat nebyla dostačující k tomu, aby zabezpečila harmonický rozvoj biomasy s mou podstatou. To je důvod, proč byly zapojeny další dvě lidské podstaty středně pokročilého stupně rozvoje. Jejich úkol byl úplně stejný jako u duší vyhynulých zvířat - stát se evolučním "odrazovým můstkem" mezi hlavní bytostí a rostoucí biomasou mého fyzického těla.

Bez těchto dílčích subjektů můj hlavní duch neměl šanci, aby se v harmonii spojil s mou genetikou. Hladiny těchto dvou zprostředkovatelských subjektů byly také různé. První z těchto bytostí byl muž, který vstoupil do mé biomasy, což jí umožnilo se poměrně rychle vyvinout do určité úrovně.

Druhá zprostředkovatelská bytost byla ženská podstata, která dosahla souladu s mým fyzickým tělem po prvním muži, který zvedl podstatu evoluční úrovně rozvoje fyzického těla do potřebné úrovně pro harmonizaci s druhou podstatou, již ženskou. Tato přechodná ženská podstata za dobu bytí v mém fyzickém těle v co nejkratším časovém horizontu přivedla evoluční úroveň mého fyzického těla do takového bodu, kdy již bylo možné sladit mé fyzické tělo s mou hlavní podstatou...

Harmonizace mé hlavní podstaty nastala, když mi bylo čtrnáct let a poté se rozběhl její rozvoj ve fyzickém těle. Není bez zajímavosti, v jakém pořadí byly dílčí bytosti zařazovány do mého fyzického těla. Prvních sedm let v mém těle "pracovala" dočasná mužská podstata, a dalších sedm let - druhá dočasná ženská podstata.

To souvisí s tím, že prvních sedm let života se rychleji rozvíjejí mužské podstaty, zatímco v dalších sedmi letech ženské podstaty. Prvních sedm let se rozvíjí hlavně druhé materiálního těla (éterické tělo), a pak se rozvíjí třetí materiální (astrální) tělo bytosti. Takovým způsobem mužské a ženské dočasné podstaty rychle zvýšily úroveň mého fyzického těla až na úroveň, kdy měla má hlavní mužská podstata možnost sladit se s fyzickým tělem.

To vše jsem se dozvěděl až v roce 1987, kdy jsem začal své transformace. Na jednom místě jsem se v diskusi o lidském rozvoji setkal s pojmy jin a jang, mužským a ženským principem a vnímáním většiny, že vývoj člověka je nemožný bez harmonie mezi mužským a ženským principem. Že ženský princip má kvality a vlastnosti, které jsou nezbytné pro evoluční pokrok muže, a naopak, bez vlastností a kvalit mužských je nemožné, z podobných důvodů, rozvoj ženy. Jediný způsob jak se z této situace dostat všichni viděli jen v tom, najít spřízněnou duši a pak získat potřebné kvality a vlastnosti pro rozvoj prostřednictvím takzvané bílé tantry. Pro někoho to může být fascinující cesta, ale ne pro mě, a to především kvůli šanci najít mé druhé já, která je dost malá, a "intenzivní" hledání, kdy se někteří lidé snaží najít harmonii metodou pokus – omyl obvykle končí u černé tantry, a výsledek takového evolučního "skoku" je, že padají pod původní evoluční úroveň. Primitivní chápání harmonie mezi mužskou a ženskou kvalitou jako intimitu mezi mužem a ženou je úplně špatně pochopeno a podhozeno temnými silami přes množství východních "duchovních" nauk. Harmonie mezi mužskými a ženskými principy představuje spojení primárních energií bytostí, nikoliv fyzických těl, ale sloučení toků primárních hmot mužské a ženské esence.

Když jsem si toto uvědomil, vyvstala pro mě samozřejmě otázka, jak dosáhnout harmonie a nečekat na to celý život (a také není žádná záruka, že protějšek vůbec najdete). A pak mě to napadlo! Podívej, tvé tělo rozvíjely postupně tři podstaty, z nichž jedna byla ženská. Proč se nepokusit mužskou a ženskou bytost spojit? Možná by v tomto případě došlo ke spojení těchto mužských a ženských elementů, tak důležitých pro další rozvoj?!

Ale spojení mužské a ženské bytosti vytvoří uzavřený kruh energie, což samo o sobě k rozvoji nepřispívá. A opět jsem našel nápovědu, jakkoliv to je divné, ale sám v sobě. Koneckonců, moje tělo neustále posouvali kupředu v pořadí muž, pak žena a znovu muž. A tak jsem dostal "šílený" nápad, což tak spojit tyto tři bytosti, podílející se na vzniku mého fyzického těla!? Spojení jedné mužské a jedné ženské bytosti povede ke sloučení mužského a ženského principu, a třetí hlavní mužská podstata spojením s prostředníky poskytne nezbytné vlastnosti pro můj rozvoj jako mužského subjektu.

Pro ženy je podobná situace, jen by měly sloučit do jednoho celku dvě ženské podstaty a jednu mužskou. Není to jednoduché a elegantní řešení!? Jak bylo řečeno, tak bylo uděláno!

Měl jsem výhodu, že jsem měl všechno „po ruce“ - mé vlastní bytosti v různých stádiích vývoje mého fyzického těla. Vydělil jsem tři podstaty ze svého těla, "postavil" jsem je "do řady" a řekl jim o svém rozhodnutí. Z toho či onoho důvodu pomocné bytosti neměly námitek a tak jsem provedl sloučení všech v jednu. Právě od tohoto okamžiku jsem nejednou prováděl spojení s duplikáty jiných bytostí nebo bytostmi, které se rozhodly spojit s mou bytostí a nechtěly se již více inkarnovat.

Takže se z osvobozených světlých hierarchů začalo tvořit Bílé Bratrstvo. Bílé Bratrstvo, ale ne podle bílé barvy kůže, ale podle způsobu vidění světa a zásad tvorby a ne ničení, jako je to v parazitických systémech. Mezi těmito světlými vítězi byli v podstatě humanoidní bytosti, ve větší či menší míře podobné pozemskému člověku a rozdíly mezi nimi byly v zásadě v barvě kůže, tvaru a barvy očí, tvaru obličeje, růstu, struktury a formě vlasů nebo toho, co nazýváme vlasy my. Prvními vysvobozenými, kteří se přidali k mému boji, byli hierarchové: Dark a York, Tor, Ajan a Vilen. Chtěl bych věnovat zvláštní pozornost posledním dvěma. Celý vtip je v tom, že to nebyli zajatí světlí hierarchové, ale černí hierarchové. Přesněji, oni svůj evoluční vývoj začali v Hierarchiích, které už byly zajaty kosmickými parazity, takže prošli svou evolucí v podmínkách působení Temných sil. Neznaly jinou cestu vývoje, kromě té, kterou „sáli s mlékem matky“. Měli obrovskou touhu vyvíjet se vpřed, ale v určité fázi svého vývoje "narazili" na dilema - buď se posunout vpřed a stát se parazity, krást nové kvality a vlastnosti těm, kteří se byli schopni vyvíjet samostatně, nebo tyto nové kvality vytvářet vlastními silami.. Oni si vybrali druhou možnost a od toho okamžiku přestali být temnými hierarchy. Samozřejmě, že se tak nestalo okamžitě, ale od momentu rozhodnutí se začali pohybovat v jiném evolučním směru, i když byli stále uvnitř parazitického systému. Stali se, v plném smyslu slova, cizími uprostřed svých a svými uprostřed cizích.

Samozřejmě, že když vstoupili na světlou cestu, nevyhlásili své rozhodnutí "oficiálně", ale jednoduše plně pochopili parazitickou podstatu Temných Sil a ze svých pozic se snažili, aby důsledky takového životního stylu na jejich vesmírné sousedy co nejvíce minimalizovali a tím zabraňovali šíření parazitických systémů. Byli nuceni před nejbližším okolím skrývat svou skutečnou podstatu. Nebyla to jejich chyba, že se dostali do parazitických civilizací. V podobných případech pro ně bylo přijít ke Světlu nepoměrně těžší, než komukoliv jinému, ale oni to dokázali. Když jsem se s nimi setkal poprvé, mé skenování a jejich chování vypovídalo o tom, že nejsou černými hierarchy. Měli čest, která u černých v zásadě nemůže existovat. A měli ještě mnohem více, co mi říkalo, že je přede mnou Světlá bytost.. Nebylo to snadné určit, zda se jednalo o chytrou hru ze strany nepřítel, nebo výjimečnou situaci, ve níž se tyto bytosti souhrou okolností ocitly.

Ale přece se mi to povedlo určit, poté, co jsem se podíval do nitra jejich bytostí a neviděl tam nic temného, a uvěřil jim, a nikdy toho později nelitoval. Je vždy důležité vidět obsah za formou, bez tohoto je prostě nemožné jít kupředu...

Bílé Bratrstvo mělo za cíl vyčistit od sociálních parazitů všech úrovní celý Kosmos! Kdo jiný než oni znal lépe podstatu sociálních parazitů? Kdo jiný než oni měl právo to provést? A kdo jiný než oni byl schopen lépe odolat všem nástrahám a trikům "pozíračů" všeho dobrého?

A k tomu, aby zahájili plnění tohoto super-úkolů, nepotřebovali útočit na sociální parazity kosmické úrovně! Tolik civilizací a unií civilizací potřebovalo stálou pomoc v bojích proti parazitům-agresorům. A nejen to, kosmičtí parazité sami neustále napadali z ničeho nic objevivší se světlé hierarchy, kteří nově operovali podle parazitům neznámých

principů. Proto pro parazity představovali jen svou vlastní existencí smrtelné nebezpečí a parazité to pochopili velmi dobře. "Noví" světlí hierarchové pro sebe mohli během bitvy získávat nové kvality a struktury, a každá nová „trofej“ se ihned stávala majetkem celého Bílého Bratrstva! Takto se každé nové překvapení, s nímž parazité během bitvy přišli, stávalo novou zbraní v rukou Bratrstva, proti níž neměli obranu.

Je docela možné, že poprvé za dobu existence rozumu ve Vesmíru dostaly Světlé Síly možnost efektivně a účinně čelit Temným, aniž by podstupovaly riziko proměny na ty, proti nimž bojovali. Když opozice Světlych Sil probíhala na úrovni akcí Temných Sil, dříve nebo později vyhrávaly vždy Temní, vzhledem k tomu, že po vítězství na materiální úrovni Světlé Hierarchie nevěnovaly pozornost dění na jiných úrovních. A právě tyto akce byly vždy klíčové, jelikož akce na technologické úrovni byly vždy jen na odvedení pozornosti.

A co je nejdůležitější, nový princip boje s parazity umožňoval ničit jen parazitické struktury a systémy, a zároveň z jejich kontroly osvobodit všechny zajaté, a nejen jednotlivé hierarchie, ale i celé civilizace, a dokonce i hierarchická sdružení, která zahrnovala množství civilizací, které kosmičtí parazité proměnili ve své otroky!

32. Velký „vrstvený koláč“

Ale v červenci 1991, to byl jen začátek. Byli pouze první hierarchové osvobození od kontroly parazitů, první civilizace, které byly osvobozeny z otroctví sociálních parazitů. Již dříve jsem popsal události, které nastaly na úrovni našeho šestipaprsku. Ale to byl jen začátek. Vždyť jeden šestipaprsek, bez ohledu na to, jak velký byl z pozemského pohledu, pro Velký Kosmos je to ekvivalent k jednomu atomu v této matici prostoru. Každý z šestipaprsku se nachází v místech křížení struktury matrice prostoru a tato matrice prostoru sama o sobě představuje kolosální Möbiův pás.

Matriční prostory jednoho typu kvantování prostoru vytvářejí ze svých Möbiových pásů vrstvený "koláč" Velkého Vesmíru, ale tento "koláč" - není jediný! Když jsme se se Světlanou během našeho "potulování" Vesmírem dostali na okraj našeho "vrstveného koláče", ve kterém se nachází Midgard, naše Země, ocitli jsme se před černou bezednou průrvou/propastí Velkého Kosmu.

Bylo to podobné tomu, ocitnout se na břehu obrovského oceánu, jehož druhý břeh je neznámo kde. Já jako obvykle "pokračoval" přes hranici černé propasti, ale ihned jsem musel zpět z jednoho prostého důvodu - jakmile jsem vstoupil do tohoto černého prostoru, mnou vytvořená nová těla a nové struktury začaly hořet a rozpadat se, což mi nepřineslo příjemné pocity.

Maličko "popálen" během svého prvního pokusu o překonání propasti, musel jsem je opravit a také byl následně nucen přemýšlet nad nečekaně vzniklým problémem. Ukázalo se, že ani s novými těly a strukturami, které jsem vytvořil, nebylo možno dostat se z našeho vrstveného "koláče" živý, a dostat se dále jsem velmi chtěl. Takže zcela přirozeně vyvstala otázka - jak?

Opravdu, vše, co jsem pro sebe vytvořil v tomto našem "koláči" nebylo pro pohyb přes propast dostačující! Chtě nechtě, musel jsem vymyslet radikálně nové strategie a taktiky pro provádění a všechno vyzkoušet na sobě. Bylo důležité jen najít strategii a taktiku, která by

nevedla k dalšímu "popálení" mé podstaty. Jinými slovy, abych překročil a zůstal naživu.

Vyvstal přede mnou nelehký úkol. Pokud by se nepodařilo najít zcela nové řešení, byl bych odsouzen k "potulování se" jen v rámci našeho "vrstveného koláče", což samo o sobě není špatné, ale ... měl jsem opravdu touhu podívat se za hranici "černé propasti" a zjistit, co tam je! A začal jsem si "namáhat" mozek, což je někdy velmi užitečné!

Začal jsem skenovat a analyzovat nejbližší zóny propasti z místa, kde jsem byl. A uvědomil jsem si, že nemám žádné tělo a žádné struktury ducha, které by byly v souladu byť jen s bezprostřední blízkostí propasti. Zdálo by se, že je čas "na sušení vesel" („balení kufrů“), ale vzdát se jsem neměl v úmyslu. Nemám-li potřebná těla či struktury, tak proč bych je nemohl vytvořit, vytvářel jsem si zcela nová těla a struktury už dříve, tak proč to nezkusit i nyní!?

Otázkou bylo, jak vytvořit těla a struktury v tomto velmi neobvyklém případě. A pak jsem měl nápad – zkusit nalézt hmoty, ze kterých by bylo možno vytvořit potřebná těla a struktury, v sobě. Začal jsem ze sebe vydělovat takové hmoty, které byly v alespoň nějakém v souladu s kvalitami této propasti. Má logika byla jednoduchá – sousedí-li náš prostorový "koláč" s touto černou propastí, musí platit, že hraniční prostory jsou s černou propastí v neutrálním stavu. V černé propasti nebyly žádné prostory ani nic jiného v pro nás obvyklé formě, ale to neznamenalo, že tam nic není, jen to znamenalo, že v černé propasti jsou prostě zásadně kvalitativně odlišné věci.

A tak jsem začal sbírat z několika málo u mne existujících kousíčků materiál na nová těla, jakož i vlastnosti a kvality, které mi umožnily udělat malý krok v této Černé propasti, aniž by se tyto začaly rozpadat. Tak jsem vytvořil první schůdek přes propast a pak jsem začal vytvářet z dalších kousků, které jsem již měl k dispozici, další nová těla a struktury, které mi umožnily učinit další krok přes propast ... a tak dále, dokud jsme já i Světlana, pro kterou jsem dělal to stejné jako u sebe, nebyli na druhé straně této propasti.

A tam, za touto Černou propastí, v které nebylo nic - žádná mrtvá či živá látka, vůbec nic, se opět ukázal ohromující Kosmos neuvěřitelné krásy, jen mírně jiný než ten, který byl v našem rodném "vrstveném koláči".

Já a Světlana jsme se dostali do dalšího "vrstveného koláče", ve kterém byly zákony vesmíru mírně odlišné, než naše vlastní, ale přesto to byl Kosmos v pravém slova smyslu, se svými hvězdami a galaxiemi, vesmíry a matričními prostory. A základem tohoto nového "vrstveného koláče" byly jiné druhy primárních hmot, ve srovnání s našimi, ale tento "místní" Vesmír nebyl o nic méně překrásný a důstojný ...

Na druhé straně propasti nás se Světlanou čekalo překvapení. Ihned po překročení propasti jsme se setkali s neobvyklou bytostí. Byla humanoidní, ale pro nás velmi neobvyklá. Jeho tělo bylo jako by tekoucí látkou, která se v našem vnímání podobala stříbru. Toto stvoření se nazývalo ORDAN, ale to co "řekl", nás se Světlanou šokovalo. Připomeňme si, že tím "řekl" mám na mysli telepatický přenos informací z mozku do mozku, protože na takových úrovních komunikace probíhá telepaticky.

Takže, na druhé straně nás očekávající Ordan nám "řekl": "Co vám trvalo tak dlouho?". Oba jsme byli touto otázkou zaskočení a první odpověď na tuto otázku byla, že to je nedorozumění. Ale ukázalo se, že to není nedorozumění a že tento stříbrně-rtuťovitý Ordan očekával právě nás a tady je důvod, proč...

Jak se ukázalo, mé a Světlaniny věčné podstaty pocházejí právě v těchto prostor. Moje podstata před velmi dlouhou dobou dobrovolně odešla s důležitým posláním do prostoru, ze

kterého jsme se Světlanou právě dorazili. Cílem mé cesty bylo najít klíč k řešení problému parazitických systémů, který vznikaly všude a již dvakrát jejich činnost vedla k tomu, že Velký Kosmos, ve kterém existovalo ohromné množství "koláčů" z matričních prostorů, zahynul v důsledku činnosti těchto parazitů, poněvadž dopad jejich akcí měl dvakrát za následek, že se prvotní "předivo" Velkého Kosmu stalo nestabilní, a pokaždé pak zahynulo, přesněji, zahynula další konfigurace Velkého Kosmu.

Velký Kosmos zahynul, aby se znovu zrodil v mírně odlišné podobě. Pokud se mýtický pták Fénix rozpadal na prach a prach byl znovu oživen, pak byl po smrti Velký Kosmos byl oživen taky, ale již v jiné formě. Také všechny civilizace, které existovaly, kompletně zmizely beze stopy. A vše začínalo nanovo...

Důvodem zániku předešlých Velkých Kosmů byly akce parazitických systémů, které nebyly schopny dalšího vertikálního vývoje a začaly chytat světlé hierarchie a parazitovat na nich a jejich hierarchiích. Výsledkem toho ve svůj prospěch začali používat ukradené schopnosti a možnosti, aniž by rozuměli jejich podstatě. Dříve nebo později nastal okamžik, kdy tyto akce vedly k nestabilitě celého prostoru a Velký Kosmos zahynul, aby se zrodil znovu v jiné formě.

Parazitické systémy se vždy chovaly jako "rakovinný nádor", který dříve či později "zabíjí" svého nositele, ať už lidského nebo samotný Kosmos. Toto a mnohé jiné jsme se se Světlanou od Ordana dozvěděli...

Řekl nám, že za účelem nalezení řešení tohoto problému nebo alespoň „nahmatání“ správné cesty jsem byl odešel do prostoru, z kterého jsme se Světlanou právě přišli. A tak se stalo, že během tohoto hledání se moje podstata objevila na naší staré dobré Zemi. Podstata Světlany šla dobrovolně za mnou a po tom všem jsme na sebe "narazili" na Midgard-Zemi. Ale, všemu patří svůj čas...

Trochu jsme se zotavili ze šoku způsobeným slovy Ordana a pokračovali jsme v naší cestě. Překročením černé propasti jsme získali nové kvality a vlastnosti, díky čemuž jsme se dostali do fundamentálně nových prostor, kde jsem s radostí začal vytvářet nová těla pro mého a Světlanina ducha, protože by bez nich nešlo pokračovat dále. Vytvořil jsem nové struktury v mozku, nové kvality a vlastnosti. Ordan nám dal hodně ze svého „arzenálu“ a tím mi úkol velmi usnadnil. Tak či onak, po překonání černé propasti došlo jak u mne, tak i Světlany k další kvalitativní transformaci...

Od Ordana jsme se o sobě hodně dozvěděli. Jak se ukázalo, moje podstata přešla přes černou propast dobrovolně, ale průchodem přišla o mnoho materiálních těl a struktur, které předtím měla, protože ty průchod nevydržely. Účelem tohoto přechodu bylo pokusit se najít v jiném "vrstveném koláči" řešení problému parazitických systémů. Muselo to být konečné řešení, ne dočasné, kdy byly legie parazitických systémů ničeny v tom či onom boji; kdy mohly Síly Světla pouze odrážet další útoky určené na rozšíření oblasti vlivu parazitických sil. Nejlepší výsledek, kterého byly Světlé Síly schopny dosáhnout, bylo vytvoření izolovaných prostor (karantén) ve Vesmíru. Ty prostory-vesmíry, které „chytily“ „virus“ parazitismu byly jednoduše izolovány od zbytku Kosmu vytvořením černých propastí, z nichž jednu jsme se Světlanou právě překročili.

Metody používané Světlými Silami dovolovaly pouze izolovat „nakažené“ prostory od „zdravých“ prostorovými kvalitativními bariérami (černé propasti), jež parazitické síly nebyly schopny prorazit, a smutně skrže ně pozorovat dění, kdy parazité, kteří neuvízli v karanténě, požírali, v doslovném i přeneseném smyslu slova, civilizace a hierarchie.

Je to podobné jako amputace za účelem zastavení gangrény, kdy je obětována část, aby celek přežil. „Celek“ se nicméně stával s každou „amputací“ stále menší a menší, protože parazitické systémy se nezávisle na sobě objevovaly v různých oblastech. Tato metoda jen prodlužovala agónii, protože každá „amputace“ přivedla parazitický systém blíže k „srdci“ Světlych Vesmírů, a to by dříve nebo později nevyhnutelně vedlo ke smrti Velkého Kosmu na „rakovinný nádor“ parazitismu.

A právě z tohoto důvodu, abych našel principiální řešení problému parazitismu, jsem se vydal do jedné z těchto zón v karanténě, a nakonec jsem se objevil na Midgard-Zemi, která již byla uchváčena parazity. A stalo se, že právě na této malé planetě na okraji galaxie, v podmínkách úplného zablokování paměti, jsem uspěl v nalezení principiálního řešení problému parazitismu...

.....

Měl jsem samozřejmě štěstí, že jsem navdory kompletní blokaci paměti, nebo možná právě díky tomuto faktu, uspěl v nalezení principiálně nového řešení problému parazitismu. Tak či onak jsem se v důsledku toho všeho objevil na Midgard-Zemi ve fyzickém těle, které mám nyní. Během miliard let až do momentu, kdy jsem dobrovolně překročil černou propast, byl Světlanin duch stále se mnou. Odešel jsem, aniž bych jí o tom řekl, z jednoho prostého důvodu – nechtěl jsem jí při hledání řešení, kvůli kterému jsem odešel, vystavovat velmi vážnému nebezpečí nebo jí dokonce ztratit. Když Světlana zjistila, co jsem udělal, spěchala za mnou, samostatně překonala černou propast a v mých šlépějích dorazila až na Midgard-Zemi.

Připomenu, že pro narození v fyzickém těle, podstata bytosti na začátku vstupuje na tu či onou planetární úroveň. A byvší na této úrovni, bytost čeká na okamžik oplodnění, při kterém dojde ke kvalitativnímu výtrysku energie, harmonickému s úrovní podstaty, pak se tato podstata vtěluje a začíná svůj vývoj v genetice, která odpovídá rozvoji jejích možností.

V některých případech, k urychlení nezbytného splnutí potřebných vlastností genetiky, samotné podstaty nebo jejich "chůvy" ovlivňují osudy některých lidí, aby se jejich životní linie zkřížily a umožnily vtělení požadované podstaty.

Stejně jako v mém případě, tak i v případě Světlany bylo zařízeno, že se osudy našich rodičů zkřížily a tím bylo umožněno narození jak mne tak i Světlany. Osudy našich rodičů byly nejen ovlivněny, ale byly také připraveny tak, aby se uskutečnilo naše narození. Temná strana, která o nás také věděla, dělala všechno proto, aby k tomu nedošlo, včetně pokusu o vraždu před mým narozením.

Tak či onak, já i Světlana jsme se objevili na Midgard-zemi a docela dlouhou dobu jsme ani nevěděli, kvůli čemu a proč jsme na tuto planetu společně přišli. Každý z nás žil svůj život, ale osud nás neviditelně vedl k okamžiku, kdy se naše cesty setkaly, a to samo o sobě je zázrak, po zvážení všech okolností a podmínek, ve kterých jsme se po vtělení do fyzických těl nacházeli.

Naše životní cesty se v určitém bodě protnuly a od té doby jsme spolu, i když někdy musíme být poměrně dlouhou dobu odděleni a velmi často to nezávisí na našich touhách. Naši nepřátelé dělají vše možné i nemožné aby zabránili tomu, abychom byli spolu. A i když se jim podařilo nás fyzicky oddělit, naše duchovní jednota nebyla oslabena, ale naopak rostla a sílila. Oni očekávali, dle jejich představ, že fyzické oddělení povede k duchovnímu

oddělení, aniž by si uvědomili prostou pravdu - když existuje souznění a jednota duší, žádná vzdálenost a pokušení nemají význam.

Posluhovači Temných Sil a otroci svých fyzických těl nechápali, že je zde něco vyššího než fyzično a pokud daná osoba dosáhla alespoň fáze, kdy člověk řídí své instinkty (opravdového člověka), pak takový člověk zvedne pojem lásky na úroveň pro rozumného živočicha nedosažitelnou.

A tak, vytvářeje pro nás problémy, oddělujíc nás okolnostmi, mysleli si, že tímto způsobem mohou dosáhnout svého cíle - zničit naše spojení. Ale výsledkem jejich úsilí, i přes obtíže, které jsme museli překonat, se naše vzájemné pocity nestaly slabší, ale naopak - mnohokrát silnější. Pokoušeje se dosáhnout jedné věci, dosáhli opaku, protože projektovali své vlastní koncepty a představy na to, o čemž neměli nejmenší tušení.

Obecně řečeno, služebníci Temných Sil jsou schopni přemýšlet pouze ve svých vlastních kategoriích a nedovedou si představit jinou skutečnost, že někdo jiný může cítit a vnímat svět jinak, že existují jiné hodnoty, než ty, které jsou známé jim a kromě kterých nic neznají a ničemu nerozumí. Ale jejich nedostatek porozumění (nebo hodnocení všeho z jejich zkreslené perspektivy) nemusí nutně znamenat, že někdo jiný nemůže mít jiné principy a hodnoty. A snažili se marně, protože v nás jen utužovali a posilovali právě to, co se tak hloupě snažili zničit. A přesto, že nám jejich akce přinášely duševní bolest, utrpení a velké vnitřní napětí, které od nás vyžadovalo napnout všechny duchovní síly, nás tento duchovní žár nezničil, ale udělal silnějšími, a právě toto naši nepřátele nemohli pochopit.

Všechno to se ale stane v budoucnu, léto roku 1991 byl teprve začátek našeho společného boje proti parazitům. Mnoho z toho, co nás čekalo v budoucnosti, jsme nedokázali vůbec představit, ale neváhal bych si vybrat stejným způsobem, i přes všechny těžkosti, které na mne čekaly. Přál bych si jen jedinou věc, kdybych měl možnost jít znovu stejnou cestou – příležitost, abych zabránil smrti přátel. Pokud by šlo všechno vrátit zpět, udělal bych přesně to – zabránil jejich smrti, aby mohli pokračovat v cestě po našem boku, aby bylo vždy cítit jejich přátelské rameno...

Ale válka je válka a bohužel, není možné válčit bez obětí. Taková je tvrdá realita a proto bylo nutno vždy zpevnit řady a pokračovat v boji. A i když měli parazité drtivou početní převahu, nikdo nezvedal ruce nad hlavu, ale naopak, každý s plným nasazením sil pokračoval ve své práci. Ani smrt, ani těžké zkoušky nemohly zastavit tuto malou armádu pravých rytířů, kteří bojovali a umírali ne pro svůj vlastní prospěch, ale aby z otroctví parazitů osvobodili všechny ty, kteří o neviditelné válce, která se nikdy nezastavila, ani nevěděli. Bojovali a umírali za ty, kteří ani nebyly schopni jejich hrdinské činy posoudit. Ale oni nebojovali kvůli odměně a vděčnosti, ale proto, že to požadovala jejich duše, protože nemohli jinak, dokonce i když ti, které bránili a pokoušeli se zachránit, je považovali za výstřední a v „jiném světě“, protože téměř každá chráněná osoba by s radostí přijala ty blaha, které tito rytíři ducha odmítli. Taková je bohužel realita.

Většina lidí není schopná dosáhnout stádia skutečného člověka, protože parazitní systém dělá vše proto, aby hlavní masa nebyla nikdy schopna překonat stádium rozumného živočicha (kde instinkty řídí člověka), protože pouze v této situaci jsou schopni řídit a ovládat masy. Ale ti, kteří nicméně byli schopni prorazit evoluční bariéru, vystavěnou sociálními parazity, začali boj proti parazitnímu systému, aby se všichni ostatní se mohli probudit a stát se volnými lidmi, v plném smyslu slova...

Mimochodem, válku jsme nevyhledávali a přesto jsme se se Světlanou dostali do

největšího "pekla" války jak ve vesmíru, tak na Midgard-Zemi. A tam i tam jsme byli nuceni bojovat proti parazitům, kteří, jak později vyšlo najevo, tvořili jediný propojený parazitický systém na planetární i vesmírné úrovni. Sociální parazité různých hodnot a úrovní vytvořili ve Vesmíru svou černou "pavučinu", v níž uvízly jak jednotlivé civilizace, tak celé hierarchie civilizací.

Jeden z důvodů neporazitelnosti parazitického systému spočíval v tom, že aby od něj bylo možno osvobodit jedinou planetu, kam tento systém pronikl, byť i jen malým „chapadlem“, bylo nutné zničit celou tuto vesmírnou „hydru“ na všech úrovních! Teprve poté bylo možno tuto jednu planetu a celý Vesmír osvobodit od moru parazitismu. Zničit celek bylo při boji s parazitickým systémem vitální. Boj jedné civilizace nebo skupiny civilizací je téměř vždy odsouzen k neúspěchu. I když se nějaká civilizace vymanila z vlivu lokálních parazitů, zbytek hierarchie buďto vzpurnou planetu ovládl znovu nebo ji jednoduše zničil, pokud místní vykážali tuhý odpor nebo se jednalo o planetu vedlejšího strategického významu a prostředky vynaložené na její opětovné ovládnutí by se nevyplatily.

Pouze válka se všemi parazitickými systémy na jedné planetě, Zemi, vedena zároveň s válkou proti všem parazitickým systémům ve Velkém Kosmu, měla šanci tento skutečně Kosmický souboj vyhrát. Problém byl také v tom, že to pochopil jen málokdo a málokdo byl schopen identifikovat vnější chapadla parazitických systémů, která se táhla k množství planet-zemí.

Zvláštní propracovanost Vesmírného parazitického systému spočívala v tom, že "CHAPADLA" nemohl prakticky nikdo najít, protože byly vytvořeny z hmoty předcházejícího Vesmíru, který zahynul ještě před vytvořením současného. Když parazité narazili na neuvěřitelnou náhodou zachovaný kousek předchozího vesmíru, pochopili, že našli na zlatý důl, o jakém se jim ani nesnilo. Od té chvíle začali vesmírní parazité obrovskou rychlostí absorbovat jednu po druhé hierarchie Světlych civilizací. Přesně po použití tohoto "trojského koně" rozhodly Světlé Síly izolovat nakažené prostory černou propastí, přes kterou parazité nemohli projít a nepomohlo jim k tomu ani vlastnictví hmot předešlého mrtvého vesmíru.

To neznamená, že ve vesmírech oddělených od "kontaminovaného" prostoru černou propastí nebyli žádní parazité, byli tam, ale tito parazité neměli "absolutní zbraň", kterou našli jejich šťastnější "kolegové". Pouze poté, kdy se nám se Světlanou podařilo najít zdroj této "absolutní zbraně", podařilo se mi objevit způsob, jak problém parazitů jednou provždy principiálně vyřešit. Ale to se stane až po mnoha letech nepřetržité války s parazity. V červenci 1991 začala teprve první etapa této války. Já ani Světlana jsme si nebyli schopni vůbec představit, co nás v blízké budoucnosti čeká. Bylo nemožné si představit, jak jsou události na této malé planetě na okraji galaxie úzce spjaty s událostmi ve Velkém Kosmu. To nejzajímavější a neobvyklé mělo teprve přijít...

33. Ten, čo ich otáča

Ako vždy, môj život sa uberal normálnym kurzom. Pracoval som s pacientmi, stretával s rôznymi zaujímavými ľuďmi, ako každý iný sme so Svetlanou stáli v rade na nákup bežných vecí, ktoré v podstate boli základné potraviny na prežitie. V Sovietskych

obchodoch nebolo takmer nič, ale mohli sme si dovoliť kupovať produkty na trhoviskách. Najčastejšie sme chodievali na Varšavský trh v Moskve a niekedy na tržnicu Riga.

Nepoznal som Moskvu moc dobre, aj keď som mal celkom dobrý zmysel pre orientáciu: obvykle človek pozná úzke okolie v ktorom podniká, ale keďže som pracoval doma a ľudia prevažne chodili za mnou, alebo som pracoval po telefóne, nevznikala pre mňa žiadna špeciálna nutnosť, behať po Moskve. Okrem toho, všetko čo sme robili v pozemskej realite, bolo viac kvôli požiadavkám ako prirodzeným potrebám, lebo náš skutočný život bol vo vesmíre.

Nekonečné priestory vesmíru boli našim skutočným domovom, túžba po ktorých bola silnejšia každým dňom. Každým dňom sme sa dozvedeli viac o našej minulosti a oveľa jasnejšie si uvedomili príčinu, prečo sme prišli na túto planétu. Často sme navštívili rôzne planéty, ktoré mali tú, či onú formu života. Zo začiatku sme si vyberali pre kontakt humanoidné civilizácie, pravdepodobne podvedome, ale niekedy sme narazili aj na nehumanoidné inteligentné formy života, ktoré boli podstatne odlišné od humanoidov nielen vzhľadom, ale aj v ich spôsobe myslenia.

Tak dlho ako boli naše spirituálne telá a mozgy transformované a kvalitatívne zmenené, základy pre komunikáciu s ne-humanoidmi boli postupne doladené: ale tento proces bol iba ako úvodné kolo a mal iba naštartovať „zvyšovanie rýchlostí“, preto sme hlavne kontaktovali hierarchie a civilizácie humanoidného typu. Mimochodom, humanoidi alebo ne-humanoidi vo vývoji, sú predurčení prevažne priestorom, ktorí zaberajú. Typ a koeficient kvantovania vesmírnych hmôt určuje druh tvorov, narodených v týchto vesmíroch. Ukázalo sa, že presne optimálne podmienky pre rozvoj bielkovinovej formy života bol nájdený v našom „vrstevnom koláči“ ktorí vo väčšine prípadov mal za následok humanoidne druhy.

Tak či tak, bolo možné nájsť veľmi zaujímavé javy dokonca medzi rozvinutými civilizáciami na vyššej úrovni. Keď Svetlana začala jej objavovanie Veľkého Vesmíru, našla úžasnú planétu, kde rástli ohromné kvetiny, foriem, aké by boli na našej starej dobrej Zemi neuveriteľné, no najviac prekvapujúce bolo, že tieto úžasné kvetiny... spievali!

Táto „čistina“ kvetín, vydávala melódiu neuveriteľnej krásy, ktorá sa nedá porovnať s ničím na našej Zemi. Zvuk mlhavo pripomínal orgánovú hudbu: spievajúce kvety tvorili živý „hudobný nástroj“ zložený z desiatok tisícov „orgánových tyčí“. Tento kvetinový „orchester“ nebol nejaký výlud, ale nadpozemsky krásna harmónia neuveriteľných tónov. Svetlana bola touto spievajúcou planétou naozaj udivená. No ešte viac ju udivili spievajúce vesmíry, ktoré sme našli, keď sme prechádzali cez čiernu dieru. Samozrejme, tieto vesmíry nespievali v pravom slova zmysle. Pulzovali v rôznych rytmoch, vychádzajúcich zo zhlukov rôznych hmôt, ktoré boli na sebe navrstvené a vytvárali tak univerzálnu „farbu hudby“ Na Zemi sme prevažne praktikovali prácu, ktorá sa stala rutinnou – bránili sa pred útokmi a pomáhali tým, ktorý boli napadnutý. Lov na Svetlanu sa neustále zintenzívňoval. Problém pre útočníkov bol ten, že vždy keď ho spravili, spravil som novú transformáciu jej mozgu a ducha.

Veľmi často naši noví priatelia a „kamaráti v zbrani“ v našom boji proti parazitom, priniesli krištáľe stratených ženských duší, ktoré našli. Ponúkol som im možnosť obnovenia, ale väčšina z nich to odmietla a požiadala o splynutie so Svetlaniným duchom. Naši priatelia k nám vždy prišli s novými nástrojmi, ktoré „získali“ počas riešenia ďalšieho problému. Niekedy sa vrátili tak rázne zmenení, že bolo ťažké ich spoznať. Každý s každým zdieľal

svoje objavy a nové spôsoby riešenia. Veľa z nich, bolo oslobodených od parazitickej kontroly a boli horliví bojovať s touto ohavnosťou tak aktívne ako len mohli. Ak to boli hierarchie alebo únie civilizácií, umiestnili na ich miesto niekoho, komu mohli zveriť zodpovednosť za ich civilizáciu a pridali sa k nášmu vesmírnemu „rytierstvu“.

Akosi sa ukázalo, že ma každý považuje za vodcu. Pravdepodobne preto, že som začal túto prácu s oslobodzovaním jednej hierarchie za druhou spod kontroly parazitov. Dokonca som vo vesmíre nazývaný „ten čo ich otáča“. Samozrejme, dal som svoje metódy mojim novým priateľom v zbrani a oni tiež začali „konvertovať“ oslobodzovať ostatných hierarchov a celé spoločenstvá (hierarchie) spod parazitickej kontroly.

V skutočnosti každá vážnejšia práca sa vždy začínala za mojej účasti a obvykle som rozdeľoval role a zadania medzi ostatných alebo celú prácu splnil sám. Postupom času sa počet osôb, ktoré si želali priložiť ruku k dielu, dramaticky narastal a museli sme pre gardový pluk (prápor) vybrať viac pohotových a vnútorne pripravených osôb pre túto prácu. Ako výsledok generálnej diskusie, sme sa rozhodli spraviť výberové konanie tých, ktorí by mali tvoriť stály základ pre toto „Vesmírne bratstvo“.

Bolo nevyhnutné toto podstúpiť, lebo problémy, ktoré moji spolubojovníci museli riešiť, vyžadovali rýchle a primerané reakcie na vznikajúce situácie čoraz častejšie a častejšie: každý odklad mohol stáť život alebo vážne poškodenie pomalej osoby. Preto sme rozhodli, nebrať týchto verných a do boja pripravených bojovníkov. Okrem toho, nebola tu nutnosť mať toľko vojakov.

Bolo tu ešte veľa roboty na vykonanie obnovy oslobodených priestranstiev vo Vesmíre do normy. Oslobodením od parazitického vplyvu sa nemyslí okamžitý prechod zotročenej hierarchie a civilizácie na správnu cestu. Je nevyhnutné vyliečiť rany spôsobené parazitickým systémom, čo vyžaduje veľa času a množstvo úsilia. Preto tento front, tiež vyžaduje ľudí hodných plnej dôvery. Načo som vypracoval test, ktorí bol povinný pre každého. Keď osoba prešla prvým levelom testu, bola vpustená na ďalší stupeň. Tí, ktorí zlyhali, boli zamestnaný prácou, ktorá bola plne harmonizovaná s ich talentom a schopnosťami bez akéhokoľvek nátlaku.

Tím nie je myslené že ľudia „vyradený“ testom sa stali odcudzenými. Mali právo navštíviť kohokoľvek, kedykoľvek, stretávať sa s priateľmi atd. Vo svetlej hierarchii nie je miesto pre bezvýznamné útoky a hlúpe ambície. V tomto systéme nie je miesto pre protekcie a privilégia. Každý zaujíma miesto v bojovej formácii, ktoré zodpovedá jeho skúsenostiam, talentu a zodpovednosti, ktorú je schopný uniesť na svojich ramenách.

V skutočnosti, úroveň uvedomenia svetlej hierarchie ma občas prekvapila: Najskôr preto, že som sa narodil na Midgard-zemi, kde tento druh chovania jednoducho neexistuje. Nikdy som nevidel alebo nepočul o nikom z nich prehlasovať, že on(ona) bol lepší (vyššie postavený) ako ktokoľvek iný, že on(ona) si zaslúžil niečo viac, atd...

Každý mal úlohu, ktorú bol schopný plne zvládnuť. V prípade neočakávanej situácie, ten, čo mal potrebné kvality a vlastnosti na jej riešenie, bez váhania pomohol. Celé Svetlé Bratstvo s každým komunikuje telepaticky a každý môže okamžite požiadať o pomoc v ťažkých alebo jemu nejasných situáciách.

Nebolo tu miesto pre: „Dokážem-vyriešiť-všetko-a-nepotrebujem-od-nikoho-pomoc!“ typ domýšľavosti. Nebol čas na povrchnú sebadôveru, keď každý moment bol drahocenný a zdržanie mohlo znamenať smrť nielen pre daného arogantného tvora, ale taktiež pre všetkých, ktorí boli závislí na výsledku tohto problému. Bola to pre mňa česť a potešenie

pracovať s toľkými kamarátmi v zbrani a duchovnými bratmi. Každý bol pripravený, ak bolo nevyhnutné, aj zomrieť za ostatných a to neboli len prázdne slová, ale aj podložené činmi. Nanešťastie, podobné duchovné bratstvo je v dnešnej dobe na našej Midgard-zemi takmer nemožné a to je naozaj smutné.

Neskôr som stretol podobné tvory na našej starej dobrej Midgard-zemi, ale mnoho z nich malo vysoko rozvinuté vesmírne duše, aj keď telá mali pozemské. Akokoľvek, je ťažké od ešte nie práve logicky mysliacich „detí“ Midgard-zeme, očakávať prejav vysokých vesmírnych mravov. V prvom rade je nevyhnutné vytvoriť podmienky na našej planéte, ktoré by umožnili semenám týchto vysoko vesmírnych mravov „vzklíčiť“. Práve teraz „pole“ nie je porané a semena nie sú zasiate, nie to ešte vytvorené priaznivé podmienky pre „klíčenie“. To však neznamená, že budeme sedieť a čakať, kým „deti“ vyrastú zo svojich „spodkov“ a dosiahnu potrebný stupeň uvedomenia.

Povedané tak ako to je, veľa ľudí nie je schopných to spraviť na sebe a ani nikdy nebude, z mnohých dôvodov. Žiaľ, potrebujú pomoc na informačnom poli vedomia. Samozrejme, má to veľkú hodnotu, keď osoba dosiahne seba-osvietenie, ale pri voľbe to dosiahnuť, musí mať určité vlastnosti a kvality mysle a osobnosti. Musí mať: dobré všeobecné vzdelanie, byť nezávislý a mať oslobodenú myseľ od dogiem a zaujatosti, byť vytrvalý a schopný zmeniť samého seba kvalitatívne, s vytvorením nových „zmyslových orgánov“.

Je nevyhnutné pridať rýchlosť pri analyzovaní a správnom rozhodovaní sa a taktiež dôležitý atribút, šťastie. Nikto nemôže pracovať bez talentu a schopnosti samo-vývoja. Pre mnoho objektívnych a subjektívnych dôvodov, toto všetko je málokedy spojené v jednej osobe. Nie je na tom nič diskriminujúce, pri pohľade na ostatných ľudí. Boli Leonardo da Vinci, Raphael, Tician, Rembrant a iní veľikáni Renesancie diskriminovaný voči iným ľuďom len preto, že boli schopný tvoriť majstrovské diela, kým ich súčasníci nevedia vytvoriť nič z toho? Samozrejme, nie!

Každý je iba schopný byť sám sebou: a okrem toho, počas posledných tisíc rokov sociálny paraziti vytvorili druh sociálneho systému, ktorí dokonca tím, ktorí mali potrebné schopnosti a kvality, už od počiatku vytváral tlak na ich ceste cez „pevný betón“ tvorený systémom vzdelávania, ktorí každému vtíkal do hlavy myšlienku otroctva, ako fyzicky tak aj duševne. Je veľmi obtiažne byť správne orientovaný v tak nepriaznivých podmienkach, obzvlášť, keď vezmeme do úvahy fakt, že každý sa narodil ako zviera, idúce cez fázu rozumného zvierat'a a až potom dosahuje fázu človeka. Ale to neznamená, že môže stratiť cit a nič nerobiť! Naopak, je to v presne týchto ťažkých podmienkach, kde treba robiť všetko možné (a „nemožné“) na prelomenie sa cez všetky tieto zábrany. Aj keď nie každý dosiahne svojho absolútneho limitu vývoja, dokonca jeden krok na evolučnom schodisku je posun vpred v naplnení jeho osudu. Aj keď to môže byť neúplné splnenie, s iba jedným malým krôčikom, osoba nájde možnosť spraviť ďalší krok v ďalšej inkarnácii, potom v ďalšej atd... kým si neuvedomí svoj potenciál.

A pokiaľ sa tak nestalo, tí ktorí sú prebudený, berú na svoje ramena bremeno, ako svoje, tak aj všetkých tých čo ešte spia! Je to rovnajúce sa dileme, je azda nevyhnutné oslobodiť dieťa z nebezpečia, pokiaľ ho nevidí a nechápe ho? Je len jedna odpoveď: musí ich zachrániť, bez čakania na „manu z nebies“, ktorá mimochodom, asi len ťažko padá z oblohy, prinajmenšom, nič z také sa ešte nestalo. Keď pred 13 016 (počítajúc od 2007) rokmi nastala planetárna katastrofa, žiadna „mana z nebies“ nepadala z oblohy, iba termonukleárne bomby a fragmenty malého mesiaca Fatta: namiesto „many“ tí ktorí prežili boli otrávený rádioaktívnou vodou, ovocím a bojovali o holé prežitie v hrozivých

podmíenkach.

I keď podľa známej frázy zo starého Sovietskeho filmu: „záchrana topiaceho človeka, je jeho vlastná povinnosť, každá rozumná kreatúra (v plnom zmysle tohto slova) nemôže nechať všetko bežať po svojom, lebo iná kreatúra sa ešte nezobudila. A pokiaľ tvor myslí a koná, akoby to nebola jeho povinnosť, znamená to, že nie je na strane svetla!

Jeden nesie obzvlášť ťažkú zodpovednosť za ostatných ľudí, keď planéta je pod kontrolou parazitických síl. Keďže som u pár spiacich ľudí uspel v ich prebudení a otraseaní sa z driemot, čo som tiež považoval za nevyhnutné vykonať. Napríklad, aj keď som práve nerozumel a nevedel o celkovej situácii parazitov na Midgard-zemi, vždy som konal, v akejkoľvek situácii a dobrovoľne či nie, som sa tam ocitol.

Samozrejme, boj sa neodohrával veľmi často na fyzickej rovine reality. To ukazovalo, že Já a Svetlana sme viedli hlavnú vojnu s parazitmi a ich systémami vo vesmíre. Iba omnoho neskôr sa zistilo, že toto bola jediná správna cesta, ako bojovať so sociálnymi parazitmi na našej Midgard-zemi. Nebolo šance vyhrať vojnu na jedinej planéte bez toho, aby sa vojna viedla vo vesmíre a zničil sa celý parazitický vesmírny systém. Presnejšie, to je tá záhada neporaziteľnosti parazitov. To bol dôvod prečo zničili planétu aj s jej civilizáciou bez ľútosti, keď cítili čo len náznak nebezpečia, alebo prírodné zdroje boli vyčerpané. Pretože jediná planéta alebo hierarchia bola a je pre nich iba malinkou „bunkou“ a iba sotva im bude chýbať niekoľko miliónov takých „buniek“.

Rovnako ako akýkoľvek pocit pre ľudskosť, oni jednoducho nemajú. Preto skutočnosť, že moja vážna vojna s parazitmi začala nie na Midgard-zemi, ale vo vesmíre, nebola jednoducho náhodná, ale jednoducho správna taktika a stratégia, ktorá poskytla šancu na víťazstvo proti parazitom celkovo a nie len čiastočne. No pochopenie tohto prišlo až omnoho neskôr, nie v roku 1991, keď som bol nútený chrániť Svetlanu pred parazitickými útokmi. Veľmi často som žartoval pri týchto príležitostiach, hovoriac Svetlane, že keby to nebolo pre jej zvedavosť a záujem o vesmír, kto vie, koľko rokov alebo životov by mi trvalo spraviť to, čo sa mi už podarilo. Skutočne, nemohol som dopustiť aby Svetlanu zabili a zajali Temné Sily. Boli to moje boje s parazitmi, keď začali útočiť na Svetlanu, ktoré ma nútili používať môj mozog rýchlejšie, inak by ma rozdrvili a zničili.

A tak Svetlana sa stala nedobrovoľným akcelerátorom môjho postupu po evolučnom schodisku. A za to som jej veľmi zaviazaný. Bolo to veľmi zaujímavý čas: obyčajný život mi prišiel veľmi fádny, aj keď vo svojej obvyklej práci som pokračoval. Pracoval som s pacientmi, stretával sa s ľuďmi, ukazoval a vysvetľoval tím, ktorí sa zaujímali o moje pochopenie prírody; ale vnímal som to ako rutinnú prácu a moja duša sa dožadovala, aby som sa vrátil do vesmíru tak rýchlo ako je to možné, lebo tam bol náš skutočný život, môj a Svetlanin. Toto nie je alegória, alebo nejaké krásne slová, ale pravda. Nakoniec, bola to naša pravda, náš skutočný život v plnom slova zmysle. No či už dobrovoľne alebo nie, museli sme „zostúpiť z oblohy“, tak drahej našim srdciam a zapojiť sa do pozemských záležitostí.

Niekde v polovici Júla sme sa rozhodli ísť navštíviť do Litvy Svetlaniných rodičov a jej syna, ktorého som doteraz nevidel. Nemohol som ostať dlho, ale pár dní sa mi podarilo naškrabať. Moskvu sme opustili okolo 6. hodiny večer a keď sme sa dostali na diaľnicu do Minska, zošľapol som plynový pedál a nepustil ho až kým sme neboli v Alituse, malom mestečku kde Svetlanina rodina žila. Môj mercedes mal síce automatickú prevodovku, ale nemal systém regulácie rýchlosti a keďže som neústavne tlačil na pedál, neznesiteľne ma rozbolel sval na pravej nohe a tak občas som našľapoval pedál ľavou nohou.

Hnali sme sa maximálnou rýchlosťou všade tam, kde to bolo možné aj kde nie. Väčšinu času naše auto uháňalo 220km/h a to aj v noci, keď bolo takmer nemožné vidieť cestu. Vychádzal som z jednej presnej polohy, ktorá ma viedla po okraji cesty osvetlenej prednými svetlometmi môjho auta, lebo to bola jediná možnosť ako ju vidieť. Zastavili sme len raz - v priľahlom motoreste dať si niečo pod zub a natankovať. A na druhý deň skoro ráno, sme boli v malom Litovskom mestečku Alitus. Pred návštevou Svetlaninho domu, sme sa zastavili na miestnom trhu a kúpili za kýbel ruží a ... kýbel jahôd a platili len tri ruble za každý z nich. Spomínam to preto, lebo ceny v Litovských trhoch boli jednoducho neveriteľné. Vtedy boli v Litve trhové ceny nižšie ako v obchodoch a kvalita bola neporovnateľne lepšia, hlavne čo sa týkalo údenín, ktoré boli pripravené podľa osobitého receptu každého obchodníka. Toto všetko bolo jednoducho nepredstaviteľné pre akéhokoľvek mešťana z Ruska, ktorý nemohol takmer nič z toho nájsť v obchode a ceny na trhoch boli taktiež o „trochu“ vyššie. Prekvapený som sa spýtal Svetlany: „Sú v Litve aj iné ceny, alebo všetko stojí 3 ruble za kýbel?“ Smiali sme sa a šli k nej domov.

Jej matke som dal enormné množstvo ruží a ostatným členom rodiny darčeky, ktoré sme kúpili v Moskve, no a jahody boli perfektné ako dezert. Jeden alebo dva razy som telefonoval so Svetlaninmi rodičmi a trochu som sa obával ohľadom „osobného“ stretnutia. Bol som oboznámený o jej synom, keď sme sa priblížili k domu. Hral sa na ulici s ostatnými deťmi a keď zbadal Svetlanu vystupovať z auta, zaraz k nej uháňal. Bol to milý chlapec, ktorí nesmelo podišiel ku mne a spýtal sa: „Môžem ti hovoriť otec?“ Cítil som také zúfalstvo a takmer dospelú bolesť v jeho otázke, že mi hlodala v srdci! Odpovedal som kladne a jeho oči sa okamžite rozžiarili radosťou. Niekedy dieťa nepotrebuje veľa k tomu, aby bolo šťastné.

Svetlaniny rodičia ma prijali veľmi srdečne. Jej matka ihneď bohato prestrela stôl a ja som prvýkrát v živote ochutnal Lotyšskú kuchyňu. Stôl bol doslova pokrytý rôznym jedlom. Všetko bolo delikátne. A ja som bol ponúkaný novým jedlom znova a znova.

Po prvýkrát v živote som vyskúšal famózne Lotyšské „zeppeliny“¹. Bolo mi povedané, že to je pre Lotyšov bežné každodenné jedlo (prinajmenšom vtedy). Bol som veľmi prekvapený, lebo napriek veľkému obsahu kalórii, tu neboli takmer žiadny obéznymi ľuďmi. To je to, čo znamená mať Lotyšský metabolizmus! Bola taká tradícia v našej rodine - všetko na tvojom tanieri musí byť zjedené. Ruské rodiny zachádzali s jedlom vždy s rešpektom, ale tento zvyk mal jeho druhú stranu. Preto som čoskoro prosil o zľutovanie a prosil aby mi už nič nedávali na tanier. Svetlanina mama ma neprestala ponúkať „minimálne“ ochutnávať jedným alebo druhým jedlom, až kým som nemohol zjesť už ani len „malý kúsok“.

Skrátka, ťažko som obstál v „odpudivom“ kulinárskom „útoku“ Svetlaninej mamy. Zvládol som ostať pri stole ešte hodinu po výdatných „raňajkách“, ktoré vyzerali skôr ako raňajky, obed a večera dohromady, ospravedlnil a popýtal sa po dajakom mieste, kde by som si mohol zdiemnuť –dvanásť hodín na ceste, z ktorých väčšina bola v noci na mňa prehovorilo a ja som odišiel do Morfeovho kráľovstva hneď, ako sa mi hlava dotkla vankúša.

Zobudil som sa popoludní a Svetlana ma zobrala na prehliadku. Ukázala mi hory, kde sa nachádzal krásny hrad. Tomu hradu takmer nič nechýbalo, ale ten výhľad z kopcov bol očarujúci- bolo perfektne vidieť ohyb rieky Nyamunus a smrekové lesy na oboch brehoch. Človek si mohol len predstaviť, čo za výhľad by asi bol z múrov hradieb.

---

1 Zeppelin - Lotyšská misa zeleniny zostavená z nastrúhaných surových zemiakov a pomletého masa.

Druhý deň sme nejaký čas strávili prechádzkou po tomto malom meste a rozprávali sa o Vasilij Vasilijevičovy, Svetlaninom otcovi. Ukázalo sa, že celý život sa zaujímal o druh vecí, ktoré som robil. Nebol to len nejaký prázdny záujem, ale záujem kvôli dcére. Predvádzala neobvyklé schopnosti z detstva, ktoré oficiálne boli považované za nemožné. Žiaľ, na druhý deň večer sme sa mali odísť do Moskvy. No viac smutné bolo to, že sme nemohli Svetlaninho syna vziať so sebou, nie preto žeby sme nechceli, ale jednoducho preto, že sme žili v podmienkach, ktoré by boli vysoko nevhodné pre dieťa. Bývali sme v bytoch, ktoré sme dost často menili: Taktiež ani ja ani Svetlana sme nemali Moskovské občianstvo a preto by v Moskve nemohol Róbert chodiť do školy. Takže opäť ostal v opatere jeho babky a dedka, ktorí ho mali veľmi radi. Aj keď, potreboval autoritu otca, práve vtedy, keď bol v náročnom tínedžerskom veku (bolo mu vtedy jedenásť).

A tak sa uskutočnilo moje prvé oboznámenie sa so Svetlaninou rodinou a jej synom. Rozhodol som sa neísť nazad do Moskvy v noci, stále spomínajúc na nočnú cestu do Alitus, keď som riadil takmer „po hmatach“. Takže sme vyrazili na druhý deň ráno. Znova som šoféroval takmer non-stop, s maximálnou rýchlosťou: scenérie sa menili jedna na druhú neuveriteľne rýchlo.

Žiaľ, cez deň bolo na ceste omnoho viac áut a nemohol som ísť naplno celou cestou. Taktiež bolo nevyhnutné spomaliť pred GAI (zrejme nejaké policajné spomaľovače, alebo niečo také... pozn. prek.) stĺpmi umiestnených na to, aby sme neplnili ich peňaženky moc často, no napriek tomu som pár krát zaplatil pokutu „hladujúcemu“ dopravnému policajtovi. Pokuta vtedy bola 25 rubľov, ktorá pre väčšinu Sovietskych občanov bola značná časť ich mesačného rozpočtu, ktorý sa pohyboval od 80 do 200 rubľov. „Šťastný“ ľudia s 200 rubľovým rozpočtom boli považovaný takmer za bohatých. Tak či tak, toto sa týkalo Slovanskej časti populácie krajiny, ktorá tvorila tú väčšiu časť populácie ZSSR. Dobová anekdota perfektne vystihovala tento stav „udalostí“. Jedného dňa sa stala dopravná nehoda na Gruzínskej ulici². Účastníci boli Gruzínek s jeho „Volgou“, Armének s jeho „Ladou“ a Rus s jeho „Zaporožcom“³. Gruzínek vystúpi z auta a hovorí: „Vay, Vay, Vay! Budem musieť pracovať celý týždeň aby som si kúpil nové auto!“ Armének vystúpi z jeho „Lady“, protívne začal rozhadzovať rukami a nariekať: „Vakh, vakh, vakh! Budem musieť pracovať celý mesiac, aby som si kúpil nové auto!“ Rus vystúpi zo svojho „Zaporožca“ a hovorí rozhorčene: „Celý život si budem teraz lámať chrbát, aby som kúpil nové auto!“ Gruzínek a Armének sa pozerú na Rusa a pýtajú sa ho: „Tak prečo si si kúpoval tak drahé auto? „

Nechtiac som pripomenul, ako udalosti, ktoré sa odohrali v ZSSR prezentovali zvyšku sveta. Zdá sa, že Rusi „predpísali“ komunistickú ideológiu a Veľký Ruský šovinizmus všetkým ostatným ľuďom ZSSR a neskôr ľuďom Východnej Európy, premenili Rusko na ich vedenie. Ale z nejakého dôvodu „zotročený“ ľudia si žili lepšie ako ich otrokári v ZSSR, ako je zrejmé z dobových anekdot.

Mimochodom, teraz sú Gruzínci aj Arméni oslobodený od „Veľkého Ruského šovinizmu“, práve tak, ako možnosti parazitovať na chrbte Ruského národa, (Aj keď, sa vplížili do Ruska, rozhodne za účelom mať z Rusov zisk, už ako vec zvyku) a v rovnakej dobe naň hodili všetko blato. Teraz sú Arméni aj Gruzínci veľmi chudobné zeme s obyvateľstvom zníženým na úroveň chudoby. A teraz sa už nepýtajú osamostatnený Gruzínci alebo Arméni z tejto anekdoty „Prečo si si kúpil tak drahé auto?“. Mnoho Rusov

---

2 Gruzínsko - bývala Sovietska republika, teraz nezávislá Euro-ázijská oblasť umiestnená hlavne na Južnom pobreží medzi Východnou Európou a Severnou Áziou

3 Druh sovietskeho auta - Volga bola najlepšia, „Zaporožec“ považovaný za najhorší.

nezačalo žít život, kteří by si zaslúžili, ale mají budoucnost a táto budoucnost je velmi sľubná. A aká budoucnost čeká týchto ľudí, ktorí majú tú svoju „slobodu“

Znova som sa nechal trochu uniesť. Jednoducho je moja duša ranená a niekedy potrebuje vysvetliť túto bolesť, pre môj národ, pre našu skutočnú kultúru a skutočné dejiny! Posledný krát ma zastavili dopravný policajti na Moskovskom obchvate a obdržali odo mňa ďalší „príspevok pre hladujúcich policajtov“, bolo to preto, lebo som mal Mercedes-Benz a v tomto prípade si boli istý, že zožnú svoju „úrodu“. Teraz je na Ruských cestách mnoho zahraničných áut, ale v 1991 boli naozaj zriedkavé.

Keď sme vstúpili do Moskvy, zredukoval som rýchlosť na 120 km/h, Svetlana sa poobzerala a spýtala sa: „Prečo ideme tak pomaly?“. Keď sme uháňali celou cestou 200 km/h, zvykla si na prebliskávanie krajín za oknom auta a 120 km/h jej prišlo ako rýchlosť korytnačky.

Toto bola moja prvá a posledná cesta do Svetlaninej vlasti. Polo to po prvý a posledný krát, čo som videl jej otca živého. Takže aj Svetlana videla svojho otca živého naposledy. Nahral som tento výlet aj našu konverzáciu z jej otcom na video. Bola to jediná nahrávka, ktorú sme mali s jej otcom a neskôr bola ukradnutá. Nemrzelo nás nič z toho, čo nám bolo ukradnuté z bytu, okrem tejto nahrávky. Neskôr, keď Svetlanin otec zomrel, často sa nad tým trápila, ale teraz, nič z toho už nemôže byť spravené....

34. Srpnový puč

Události z 19.srpna 1991 nenechaly nikoho chladným. Kedyž bylo na televizních obrazovkách oznámeno vytvoření Státní Krizové Komise (GKChP - ГКЧП) a Gorbačovova demise ze zdravotních důvodů, překvapilo to a silně rozrušilo každého, včetně nás. Dnes už není žádné tajemství, že se to událo s kompletním souhlasem a schválením Michaila Sergejeviče, že to byl další pokus skutečných nepřátel Ruska zajistit, aby mohli opět likvidovat výkvět národa, schovávajíc se zase za nějaký další slogan boje proti „nepřátelům“ lidu.

Sovětský Svaz byl vytvořen mezinárodními parazity za účelem zničení Ruska a ruského lidu, a jeho bohaté a velké kultury; proto byl kolaps socialismu v SSSR pro světovou vládu skutečnou pohromou, protože dosud měla pro své špinavé akce nádherné „krytí“ pod rouškou zápasu dvou opozičních systémů. Všechny akce vůdců světového parazitismu – USA – mohly být lehce vysvětleny jako nutnost bránit „demokracii“ od „rudé nákazy“. Dokud existoval socialistický systém, hlavně Sovětský Svaz, světová vláda mohla dělat cokoli, co chtěla.

Celý svět tiše pozoroval, jak USA uzurpovaly jednu zemi za druhou pod záminkou jejich záchrany před „rudou nákazou“. Kedyž socialistický systém zmizel, neměli na koho hodit roli světového kriminálnika a museli rychle vymyslet a otestovat myšlenku boje proti terorismu. Ale to se neukázalo moc účinné. V Iráku ukázaly USA celému světu pravou tvář, kterou se jim předtím dařilo skrývat za masku boje proti komunismu.

Ale to se stane mnohem později, nyní se odehrával puč z 19.srpna 1991, s plným vědomím a souhlasem Gorbačova. Touto dobou dělal vše, co dostal z USA příkazem. Takže, puč byl výhodný pro USA a jejich věrného sluhu – Michaila Gorbačova, ale ne pro ruský lid

a další národy SSSR. Měl jsem již nějakou představu, jak byly masy ovládány a začal hledat systém, který stál za GKChP. Světlanina pomoc v hledání byla nenahraditelná. Potřeboval jsem rychle najít generátor, který sociální parazité nasadili tentokrát. Neměl jsem čas na druhý pokus – pokud by se vojenský puč odehrál, celá země by se na dlouhou dobu ponořila do temnoty. Někdo šel na barikády, ale my se Světlanou jsme věděli, že skutečná válka byla na jiné úrovni a jediné neutralizace nové zbraně sociálních parazitů mohla zabránit masakru, který byl pro ruský lid již připraven a který se mohl stát tím posledním, rozhodujícím úderem.

Aplikoval jsem jednu metodu po druhé, ale ačkoliv vždy pracovaly bezchybně, tentokrát nepřinesly žádný výsledek. Parazité nemarnili čas a použili nějakou principiálně novou zbraň, jejíž podstata mi nebyla známa. Pracovali podle klasického schématu – použili to, co protivník, v tomto případě já, neměl. Můj další úkol byl „běž tam, kdoví kam, a přines to, kdoví co“. Ještě jsem nechápal, že pozemští sociální parazité jsou loutky „zavěšeny“ na chapadlech vesmírného monstra. Dnes nejsem schopný říct, jak by to vše dopadlo, kdyby se nám nedostalo neočekávané pomoci.

Během naší práce mi Světlana řekla, že se objevila bytost a požádala mě, abych jí začal naslouchat nejrychleji, jak bylo možno. Přerušili jsme hledání a na chvíli zaměřili pozornost na tuto bytost, která bez sdělení svého jména oznámila, že má velmi málo času než zemře, ale předtím mi musí předat informace a struktury nutné pro neutralizaci situace, na které jsem pracoval. Musel jsem se rychle rozhodnout, zda této bytosti věřit a použít to, co by mi předala, nebo mu nevěřit a pokračovat v hledání vlastními silami. Člověk by se v takové situaci neměl rozhodovat na základě „ententýky, dva špalíky... věřím, nevěřím?“. Proto jsem tuto bezejmenou bytost a její neočekávaný dar proskenoval. To potvrdilo pravdivost jeho slov. Jistě, mohl jsem se mýlit nebo mé skenování mohlo dát falešný výsledek, nebo jsem byl jednoduše podváděn, ale musel jsem přijmout rozhodnutí a přijmout veškerou odpovědnost za jeho následky, protože bych obdržel mně neznámé struktury, které umožňovaly kontrolu proudů mně neznámých primárních hmot. Tehdy pro mě nebylo možné získat takové struktury a hmoty, protože pocházely z vesmírů, kam jsem ještě během mých výletů „nedosáhl“ a ani Světlana tam během svých „plodných“ vesmírných procházek ještě nebyla.

Zhodnotil jsem všechny plusy a mínusy této neobvyklé situace a rozhodl se jít do rizika, protože samotná analýza žádné jiné východisko nenabídla. Šel jsem do rizika a použil dané struktury a hmoty. Mé rozhodnutí se ukázalo správným a v nejvyšší čas. Aplikace daru přinesla okamžité výsledky. Světlana mi oznámila, že když jsem dar aplikoval, systém, který parazité použili, se začal rozpadat přímo před jejíma očima. Stalo se to v noci 20-21. srpna ve dvě ráno.

Jak jsme později zjistili, speciální jednotky „Alfa“, další vojenské skupiny a celá armáda odmítli vykonat rozkazy přesně v tuto dobu. Nikdo nezmenšuje odvahu těchto lidí, jen by to byli těžko schopni udělat, dokud byli pod silným psi-vlivem nového parazitického generátoru. Hlava KGB Nikolaj Kručkov později veřejně řekl, že nerozumí, jaká síla byla schopna jejich pečlivě připravený plán paralyzovat.

Nikdo samozřejmě nevěděl (a nemohl vědět) o naší práci na neutralizaci velmi nebezpečné situace a faktu, že při pomoci v této věci zaplatila nádherná bytost životem a smrtí svého ducha. Nikdo nemůže tohoto hrdinu, který vykonal svůj čin v podmínkách, kdy o něm nikdo neví, oslavovat v kompletním smyslu slova. Zůstane navždy neznámým hrdinou, nejen pro zbytek lidstva, ale i pro mě a Světlanu, protože měl před smrtí jen čas

předat mi své struktury a hmoty.

Přesněji řečeno, když mi předával tyto struktury a hmoty, pomalu umíral. Parazitě se pravděpodobně rozhodli pojistit a zavedli autodestrukční program pro kohokoliv, kdo by se pokusil tyto hmoty a struktury předat. Pravděpodobně nevěřili, že by někdo mohl být takový „blázen“, aby si předáním těchto informací přivodil vlastní sebezničení. Neznají koncept sebeobětování za vyšší cíle; za účelem záchrany mnoha lidí, obzvláště když se zachránění nikdy nedozví, kdo to udělal a za jakou cenu.

Když následujícího rána vše skončilo a GKChP byla zatčena, s úlevou jsme se Světlanou vydechli. Udělali jsme správné rozhodnutí a výsledek byl okamžitý. Fakt, že o tom vědělo velmi málo lidí nám nevadil – neudělali jsme to pro vděčnost, ale protože jsme nemohli jinak. Trochu jsme se nicméně zapotili, když Gorbačov, nyní „záračně uzdravený“, vydal ohledně těchto událostí oficiální stanovisko.

V tom okamžiku jsme se Světlanou byli na návštěvě u rodiny Popovů. Byl tam také Vladimír Dmitrijevič Sergejev se svou ženou. Popovovi nás pozvali na jídlo, zkusit jejich slavné sibiřské pelmeně, a když jsme do nich byli všichni zabráněni, první prezident SSSR oznámil, že by bylo nesprávné chovat se ke všem stejně, protože byli špatní a „dobří“ komunisté!

V takové situaci nezbývalo, než se na něj trochu „podívat“, a následujícího rána Gorbačov deklaroval rozpuštění KSSS (*Komunistická Strana Sovětského Svazu*). Systém, který nepřátelé v Rusku po roce 1917 vytvořili k provedení genocidy ruských a dalších domorodých obyvatel, byl nejhrůzostrašnější manifestací státního kapitalismu kombinovaného s otroctvím. Ve Velkém Rusku, zemi, kde nikdy za více než sto tisíc let jejího trvání otroctví nebylo, a nevolnictví bylo zavedeno jen v její západní části až Petrem I., přesně v této zemi bylo zavedeno počátkem 20. století otroctví v té nejhorší formě! A nebylo jen zavedeno, ale vnuceno násilím, a zavádění „obecného blaha“ bylo doprovázeno řekami krve těch, kteří ho odmítli. Malá skupina lůzy bez cti a svědomí uvrhla tuto obrovskou zemi v nejhorší druh otroctví, kdy bylo otrokům od dětství natloukáno do hlav, že byli ti nejsvobodnější lidé na Zemi!

Ale zároveň nebylo povoleno mít svůj vlastní názor a nezávisle myslet. „Nejsvobodnější země na světě“ to trestala smrtí a pod záminkou „boje“ proti nepřátelům lidu ničila výkvět národa a organizovala genocidu ruských a dalších slovanských národů SSSR.

Stesky po Sovětském Svazu, které jsou velmi často slyšet jak od důchodců, tak od „nových“ komunistů jsou založeny na nevědomosti prvních nestoudných lžích druhých. Takzvané socialistické a komunistické společnosti jsou plány sociálních parazitů, uvedeny do praxe a realizovány na maximum (více detailů v mé knize *Rusko v křivých zrcadlech*).

A „demokratické“ zřízení ve zbytku světa a tak vytrvale vnucováno Rusku je jen „jemnější“ varianta realizace plánů sociálních parazitů. Ale ideál, po kterém parazité touží a který mají za cíl je právě „socialistický“ systém. Ale všechno má svůj čas... pojďme se vrátit k událostem srpna 1991.

Tak či onak, podařilo se mi zničit systémy parazitické kontroly v socialistických zemích Evropy. Když jsem v prosinci 1987 náhodou narazil na první parazitickou pyramidu, stal jsem se nedobrovolným účastníkem tisícileté války mágů, kterou si uvědomoval málo kdo, a ti, kdo něco věděli nebo se domnívali, dávali přednost mlčení, protože z dobrých důvodů předpokládali, že by stačilo otevřít pusy, aby ji někdo zase nadobro „zavřel“ i s jejím vlastníkem.

Stalo se, že mé akce na zničení parazitických socialistických systémů proběhly ve třech etapách. První etapa byla zničení první pyramidy v prosinci 1987, druhá etapa nastala v září – říjnu 1989 a finální etapa byla destrukce hlavní parazitické pyramidy, která „držela pohromadě“ Sovětský Svaz – v noci z 20. na 21. srpna 1991, kdy jsem pracoval společně se svou ženou Světlanou.

Je obecně přijímáno, že se západ pokoušel všemi silami zničit socialistický blok, ale není to pravda. Je to falešný koncept, který byl vnucen jak obyvatelům Západu, tak socialistického bloku. Pravda je vcelku opačná! Revoluce v Ruské Říši byla organizována a placena americkými miliardáři, kteří neměli jakýkoliv zájem na „osvobození“ proletariátu a ruského lidu od jha „prokleté buržoazie“. Faktem je, že přesně tato „prokletá buržoazie“, její nejvlivnější část, dala na revoluci v Rusku peníze u udělala vše, co bylo v jejích silách, aby proměnila ruské i jiné národy naší Vlasti na otroky. Proměnit lidi v otroky a vysát z jejich země bohatství, ale přitom ji používat jako „strašáka“ pro jejich špinavé cíle, vysávat z lidí v zemích pod jejich kontrolou zdroje pod záminkou ochrany proti „červené hrozbě“, a přitom pod tou stejnou záminkou uchvacovat další země. Ale to je jiná histORie (více podrobností viz kniha *Rusko v křivých zrcadlech*), ačkoliv velmi zajímavá, ale v této knize ji popisovat nebudu. Parazitě se jako vždy schovávali za krásnými slovy o rovnosti a bratrství všech lidí, ale jak ta stejná histORie ukázala, jakmile měli možnost do svých rukou uchvátit moc, ihned je zapomněli.

Takováto „mrkvička“ pracovala vždy bezchybně, jak v 5. století v Persii, tak ve 20. století v Rusku, zvláště když nastaly těžké časy pro prostý lid, kdy ho bylo velmi lehké obalamutit „krásnou“ lží, zvláště, když byly zapnuty psi-generátory a černí mágové zapojili černou Voodoo magii...

Takže, pád socialistického (parazitického) systému byl pro Rusko spasením, a ne náhodou pád tohoto systému nastal prakticky na konci Noci Svaroga, která zvedla z Midgard-Země svůj temný závoj v roce 7504 od *U.M.H.CH.* [podle *Slovansko-Árijské chronologie – UMHCH znamená „od Uzavření Míru v Hvězdném Chrámu“*], neboli v roce 1995-1996. Nezdá se přemýšlivému člověku zvláštní, že všechny pohromy přišli do ruských zemí se začátkem Noci Svaroga, v roce 6496 od *U.M.H.CH.* (988 n.l.), a nejkrvavější režim padl s jejím posledním „vzdechem“ v roce 7504?

35. Cizí křtitel

Počátek Noci Svaroga byl v zemích Kyjevské Rusi doprovázen násilným vnucováním řeckého náboženství židovským „velkým knížetem“ Vladimírem. Ten dal příkaz své družině, která měla původně bránit vlastní lid, setnout bez slitování hlavu veškerému dospělému obyvatelstvu. Žádnému nepříteli ruského národa se nikdy nepodařilo něco podobného. Téměř 80% obyvatelstva Kyjevské Rusi bylo nelítostně vybito. Devět z 12 miliónů obyvatel bylo zavražděno se jménem cizího boha na rtech jejich vrahů. Malým dětem, nebo jak je nazývali naši předci, nerozumným ratolestem (rus. čado, чадо – dítě, ratolest – pozn. překl.), vtloukali řečtí kněží do hlav cizí víru v Boha Mrtvých.

Ratolestmi naši předci nazývali děti do věku sedmi let bez vyčleňování chlapců nebo dívek. Ve věku sedmi let obdrželo dítě od volchvů svoje posvátné jméno a teprve od tohoto věku naši předci rozlišovali děti podle pohlaví. Pro chlapce používali pojmenování *otrok* a

pro dívky *otrokovica* (*otročica*).

Pro děti ve věku od sedmi do 15 let používali tedy naši předci výrazy *otROK a otROKovica*. *Rok* je staroruské slovo pro osud nebo předurčení. Výraz *otROK* je pojmenování pro člověka, který nenásleduje svoje předurčení (jde *ot-ROKa*), ale vytváří svůj vlastní osud. Tento věk je tak obdobím, kdy člověk prochází fází rozumného živočicha a musí se osvobodit *ot-ROKa*, čili svého animálního základu, a zvítězit nad svými instinkty!

Řeční kněží nechali naživu jen „nerozumné ratolesti“, které ještě nepoznali svoji duchovní sounáležitost s velkým světonázorem svých předků, a kterým bylo možné silou vnutit jim geneticky cizí mentalitu otroků. Jen si představte! Devět miliónů z dvanácti bylo fyzicky zlikvidováno na příkaz „velikého“ kyjevského knížete Vladimíra, který podlostí a zradou zabil syny knížete světla Svjatoslava, provedl státní převrat a zmocnil se kyjevského trůnu.

Podle stávající historické interpretace byl Vladimír údajně syn Svjatoslava a „otrokyně“ Malky, která byla klíčnicí kněžny Olgy, Svjatoslavovy matky. V zemích Slovanů ovšem nikdy neexistovalo otroctví. Ani váleční zajatci nepřítelů se nestávali otroky. Po vítězství dostávali bojovníci jednoho až dva zajatce, kteří pracovali na jejich hospodářství, jedli s nimi u jednoho stolu a spáli v témže domě.

Po odpracování několika let na svého hospodáře, obdržel zajatec právo zůstat jako svobodný plnoprávný člověk a oženit se, anebo se vrátit do své vlasti. Mnozí, kteří si již odpracovali svůj trest, zůstávali dobrovolně žít ve středu svých přemožitelů. Tolik tedy k otroctví na Rusi a ne jen té kyjevské neboť Kyjevská Rus byla v té době pouze jednou ze západních provincií slovanské říše.

Ale ještě několik slov k „otrokyni“ Malky. Malka byla klíčnicí, čili nejdůvěrnější osobou v okolí kněžny Olgy. Ta po svém pobytu v Konstantinopoli přijala křesťanství. Malka byla také křesťanka, i když původem byla Židovkou, a to ne obyčejnou. Byla z kasty Levitů, přímých potomků Setha, který byl podle Tóry a Starého Zákona synem Evy a Jehovy!

Otec Malky se jmenoval Malik, což v hebrejštině znamená car. Její jméno pocházelo také z tohoto slova, ale to nebylo vše! Bratr „otrokyně“ Malky byl u knížete Svjatoslava vojvodou. Jeho jméno bylo ruské – Dobriňa (Dabran). To ukazuje, že již velmi dávno Izraelité používali taktiku obměny svých jmen nebo přímo přijímání jmen národa, v jehož středu žili. Pak pro ně bylo celkem pohodlné činit svoje nečisté skutky, když při tom zůstávali ve stínu.

A dostáváme se k zajímavému závěru. Bratr, Levita (z nejvyšší kasty Izraelitů) je Svjatoslavův vojvoda a jeho sestra „otrokyně“ je ve službě u kněžny Olgy! Absurdní! Vždyť Dobriňa (Dabran) byl jedním ze Svjatoslavových nejbližších a požíval jeho plné důvěry.

Ale to není jediná nesrovnalost ve všeobecně přijímané „interpretaci“ dějin, která stojí za pozornost. Současní ruští historikové tvrdí, že Malika a její bratr Dobriňa byli potomky drevljanského knížete, zvaného Mal. Pojdme se na tyto okolnosti podívat blíže.

Drevljanské knížectví bylo připojeno ke Kyjevskému poté co ho kníže Igor (Svjatoslavův otec) učinil svou vazalskou državou. Současná historie tvrdí, že Drevljané povstali proti knížeti Igorovi a zabili ho. Důvodem k povstání byla údajně Igorova snaha vybrat daň dvakrát. Toto se stalo v letech 6453-6454 od S.S.H.Ch (slovansko-árijský letopočet od Stvoření světa v Hvězdném chrámu - uzavření mírové dohody po dlouhé a krvavé válce mezi velkou Tartárií a Arimií, tehdejší Čínou), čili v letech 945-946 n.l. No mě se ale zdá, že se zde jedná o další historickou mystifikaci.

Nejspíše se Drevljané snažili zbavit vazalství vůči kyjevskému trůnu. A první daň nebyla pravděpodobně ničím jiným než výkupným za to, že kníže Igor nespustí hlavní město Drevljanů Korostěň. Jak si jinak vysvětlit fakt, že kníže Igor přišel vybrat první „daň“ s celým svým vojskem a podruhé pro tzv. nezákonnou daň přišel pouze s malým počtem svých družinníků. Směšné.

Igor si přišel pro legální daň s celou svou družinou a pro tu „nelegální“ pouze s několika bojovníky. Z tohoto úhlu pohledu je zřejmé, že všechno muselo být naopak! Předpokládáme-li, že kníže Igor v roce 6453 (945 n.l.) přemohl a podřídil si toto knížectví, vrátil se s bohatou kořistí a potom si přišel pro dohodnutou vazalskou daň, pak už vše sedí. Pak je jasné proč si přišel pro svoji daň jen s hrstkou bojovníků. Nepřišel dobývat, pouze vybrat daň. Drevljané toho ale využili a Igora zabili.

Poté přišla do hlavního města Drevljanů Korostěně kněžna Olga a vypálila ho. Nebudu zde uvádět hezkou legendu o tom jak potrestala ty co zabili jejího vroucně milovaného muže. Je docela dobře popsána v současných zdrojích. Ale následující činy hořem zdrcené Olgy lze jen obtížně pochopit. Z dcery vraha svého muže, knížete Mala, si udělá v létě roku 6453 (945 n.l.)⁴ svou klíčnici a jeho syna nechá působit v blízkosti svého sotva narozeného syna Svjatoslava.

Dokonce i kdyby se toto vše stalo několik let po zabití knížete Igora Děrevljany a poté co kněžna Olga uvrhla knížete Mala do vězení, jeho děti už by byly velké, uvážíme-li, že Dobriňa se v té době už mohl stát vojvodou. Nehledě na fakt, že Malka nemohla být Svjatoslavovou konkubínou a porodit mu syna Vladimíra, protože když se Svjatoslav narodil, byla ona už mladou ženou!

Kdybychom přijali současnou interpretaci historie, museli bychom připustit, že nemanželský syn Svjatoslava a Maliky, drevljanské kněžny, Vladimír, narozený roku 6471 (963 n.l.), zavraždil své bratry Jaropolka a Olega a po smrti Svjatoslava se stal ve věku sedmnácti let kyjevským knížetem!

Ale nejpodivuhodnější na tomto příběhu je to, že Vladimír, nemanželský Svjatoslavův syn se narodil, když bylo Svjatoslavovi teprve osmnáct let, čili že ho zplodil ve věku 17 let. A to už měl dva starší syny Jaropolka a Olega! Jaropolk se narodil v roce 6463 (955 n.l.), když bylo Svjatoslavovi teprve 10 let a zplodil tedy svého staršího syna, když mu bylo devět! Z toho vyplývá, že Svjatoslav se ženil nejpozději ve věku 9 let! Pěkný nesmysl!

A ještě nesmyslnější závěry by nám vycházely, pokud bychom brali v potaz to, že se kníže Svjatoslav roku 6475 (967 n.l.) odebral do svého nového hlavního města Preslavec v bulharských zemích, aby se připravoval na budoucí válku s Římem (Byzancí) a nechal v Kyjevě vládnout svého nejstaršího syna Jaropolka. Tomu bylo v té době teprve 12 let, ale už byl ženat a měl děti. Stejně tak svého druhého syna Olega nechal dosadit na trůn drevljanského knížectví a nemanželského Vladimíra nechal na žádost jeho strýce Dobryni vládnout v Novgorodě!

Ale Vladimírovi byly v té době teprve ČTYŘI roky, ačkoli byl již také ženat a měl spoustu konkubín, podle některých zdrojů až TISÍC! Když to všechno čtete, díváte se jací že to byli tenkrát na Rusi „chlapíci“. Podle současného výkladu událostí se stal Vladimír knížetem ve Velkém Novgorodě a krátce nato začal řezat své protivníky v pravém smyslu toho slova, a to jak prostřednictvím svých věrných družinníků, tak vlastnoručně! A to všechno se dělo ve věku jeho čtyř let! Ale je možné, že počet jeho konkubín dosáhl tisíce až

---

4 Přesné datum narození Svatoslava není známo. Některé zdroje uvádějí rok 942 n.l., jiné rok 946 n.l.

když mu bylo sedm-osm!

Pokud bychom se drželi oficiální verze „hisTORiků“ vycházely by nám pouze bláboly. Ale po pozornějším prozkoumání situace všechno zapadne na svoje místo, a to bez nějakých čtyřletých nebo osmiletých supermanů.

Pravděpodobně se události seběhly takto. V roce 6472 (964 n.l.) osvobodil kníže Svjatoslav zemi Vjatičů od chazarského jha, během kteréhož se v zemi Vjatičů usadilo mnoho Izraelitů, kteří tímto okamžikem začli příslušet ke Kyjevskému knížectví.

To je důvod proč mohli Dobryňa a jeho sestra Malka přijít do Kyjeva. Malka přišla se svým synem Vladimírem, který již byl v jinošském věku a velmi rychle si získala důvěru Olgy. Byla velmi dobře vyškolená v černé tantře. Vetřela se ke kněžně Olze, která se stala fanatickou následovnicí řeckého náboženství, a dostala se tak na velkoknížecí dvůr, kde mohla svádět mladého knížete Svjatoslava, v těchto záležitostech nezkušeného.

Výsledkem bylo, že nad Svjatoslavem získala určitou moc a do jeho nejbližšího okolí vtáhla svého bratra Dabrana (Dobryňu), který se ukázal být vůbec ne špatným vojákem. Svjatoslav zřejmě Vladimíra adoptoval, a tím vynesl ortel smrti nejen nad svými rodnými syny, ale i nad svojí zemí.

Podle tehdy existujících zákonů měl adoptovaný syn právo na trůn pouze v případě, nezůstanou-li naživu žádní rodní synové. Tím pádem byli Svjatoslavovi synové odsouzeni, stejně jako jejich děti. Ne náhodou tedy rodní synové Svjatoslava zemřeli. Zorganizovat takový scénář nebyl pro v těchto záležitostech zkušené Izraelity žádný problém. A tak se snědý, tmavovlasý Vladimír, na jehož zevnějšku nebylo nic ruského, slovanského, stal velkým kyjevským knížetem.

Mimochodem smrt knížete Svjatoslava je také velmi podivná. Po dlouhé a těžké válce s Římany (Byzantskou říší), kdy zdánlivě neodvratnou porážku obrátil ve své další vítězství, a jeho relativně malé vojsko způsobilo armádě císaře tak těžké ztráty, že pokračování války mohlo zanechat císaře zcela bez armády a hlavně bez jeho osobní gardy, dosáhl Svjatoslav toho, že stáhl své vojsko (nebo spíše to co z něj zbylo) z bulharských zemí se zbraněmi i s kořistí. V té samé době potvrdil císař Římany podepsané závazky.

Na cestě domů, ale Svjatoslava větší část oddílů, jež většinou přijaly řecké náboženství, opustila, a jedné noci, během spánku, byl zbytek vojska věrný knížeti napaden Pečeněgy. V této bitvě takřka všichni zemřeli včetně Svjatoslava. Jeho hlavu uřízli jako trofej a chán pečeněgů Kurja si z ní udělal číši.

Otázkou zůstává proč nepřišla Světoslavovi (tak se správně píše jméno tohoto knížete, protože je odvozeno od slova SVĚT (rus. CBET) a ne SVJAT (rus. CBЯT), jak se začalo psát později) pomoc z Kyjeva. Očekával ji on i jeho vojáci, kteří prožili během posledního zimování v ústí Dunaje velké útrapy. Nakonec vyčerpání, ale věrní vojáci čekání na pomoc z Kyjeva vzdali a vydali se domů na lodích přímo do rukou Pečeněgů. Věděli, že na ně čekají, ale neměli jinou možnost. Kyjev vydal svého knížete, ačkoli bylo známo, že na něj na peřejích Dněpru Pečeněgové čekají.

Samozřejmě, Světoslavova smrt byla výhodná pro Řím (Byzanc), protože jeho vojenské operace postavily tuto říši na pokraj zhroutení, a živý kníže pro ni byl nebezpečný. Říše by nevydržela ještě jedno tažení, které by bezpochyby organizoval kníže Světoslav. Ale byli jediní, kterým byla Světoslavova smrt prospěšná?

Podle toho co se stalo na Kyjevské Rusi po jeho předčasné smrti, byla jeho smrt výhodná především pro síly stojící za ještě neplnoletým Vladimírem. Krvavé šílenství, které po

uchopení moci Vladimírem na Kyjevské Rusi následovalo poté, co začal silou obracet obyvatele pro něj cizí země, na řeckou víru, jasně ukazuje, pro koho bylo v první řadě výhodné Světoslavovo zabití. Jeho smrt byla též odplatou za úplné zničení židovské Chazarie. Abychom mohli mezi mnoha souvisejícími faktory uvidět pravdu, je třeba v podobných případech vždy sledovat, komu je ta či ona událost prospěšná!

A ještě něco k původu Pečeněgů. Pečeněgy byla nazývána slovanská plemena vedoucí kočovný způsob života. Měli svoje zimní sídliště, města, kam se vraceli se svým skotem na zimování. Během zimy se „povaľovali“ doma, nebo jak dříve říkali, na pecích (rus. печь, печь) se oddávali blaženosti (rus. něga, нега). A z toho vzniklo jejich pojmenování PEČEŇEGové (ПЕЧЕНЕГИ).

Nedá mi, abych ještě neupozornil na jednu lež týkající se křtění Kyjevské Rusi Vladimírem, a jako obvykle ji důkladně nevysvětlil. Kyjevská Rus byla védickým státem a i veliký kníže Světoslav, „otec“ Vladimíra měl védický světonázor. Začínala další Svarogova noc roku 6496 (988 n.l.) a přesně toho roku začíná kníže Vladimír křtít Rus. Zvláštní „náhoda“, ale to není všechno!

Vladimír byl vzdělán kněžnou Olgou, která byla fanatickou přívrženkyní řecké víry. Jeho matka Malka byla Židovkou přestoupivší na řecké náboženství. Byl vzděláván, obklopen lidmi této víry, v době, kdy většina obyvatel byla védického světonázoru.

A nyní se nás moderní historie snaží přesvědčit, že kníže Vladimír nechal po svých vojenských vítězstvích vztyčit modly Peruna a Velese, nařídil přinášet jim lidské oběti a pozval zahraniční vyslance sledovat celé to představení, aby se o tom dozvěděli na všech evropských dvorech.

To vše proto, aby se všichni utvrdili o lidských obětech Perunovi a Velesovi. „Kníže“ Vladimír toto demonstroval Západu, protože žádný obyvatel Kyjevské Rusi by takovému nesmyslu neuvěřil, protože pro ně byl védický světonázor po tisíciletí normou a všichni velmi dobře věděli, že žádné krvavé oběti, natož lidské, se Perunovi nebo Velesovi a ani žádnému jinému slovansko-árijskému Bohu nebo Bohyni nikdy nepřinášely. Mimochodem naši předci nazývali Bohem nebo Bohyní i své předky, kteří dosáhli úrovně tvůrce. Slovo bůh mělo tehdy jiný význam než jak ho chápeme dnes.

Tedy zatímco se kníže Vladimír zabývá takovými „pohanskými“ ohavnostmi, sám přijímá náhle řecké náboženství a s ním i jeho vojsko, následující jeho příkladu. A poté začnou přinášet velmi krvavé oběti svému novému bohu. Zabijí DEVĚT MILIÓŇŮ obyvatel Kyjevské Rusi z dvanácti, přičemž nechají naživu jen malé děti. Zatímco při obětování Perunovi a Velesovi přikázal Vladimír zabíjet zajatce, tak při křtění přikázal obětovat obyvatele země, kterou získal zákeřným podvodem do své moci.

Jaká „skvělá“ oběť novému Bohu, no co byste neudělali pro obrácení na novou víru. Ale „tupí“ Slovani opět „nechápu“ jaká mana nebeská jim byla seslána, a tudíž je nutno je všechny obětovat „mírumilovnému“ Bohu.

V tak zvaném 10.století je počet zabitých DEVĚT MILIÓŇŮ prostě neuvěřitelný. Měli bychom mít na paměti, že juliánský kalendář byl zaveden Petrem I teprve v roce 7208 od S.S.H.Ch. (1700 n.l.)! A do této doby ho nikdo a nikde v zemích Kyjevské a poté ani Moskevské Rusi nepoužíval!

Tak začala poslední Svarogova noc devítimiliónovou obětí, kterou sociální parazité přinesli svému bohu Jahvemu. A na konci této Svarogovy noci ve 20. století dosáhl počet obětí téměř STA MILIÓŇŮ!

A největší roli hrál v tomto strašném obětování bohu Jahvemu komunistický režim. To je fakt, ať už se to někomu líbí nebo ne! Zejména komunisté dělali všechno možné i nemožné, jen aby počet obětí byl co nejvyšší. Metodicky likvidovali nejsilnější z národa, jak je to ukázáno v Tóře a Starém Zákonu. A není důležité, že podle svých vlastních slov údajně nevěřili v boha a byli atestí. Ve svých činech totiž plnili příkazy boha Jahveho na zničení nejskvělejších lidí našeho národa s příkladnou horlivostí.

Proto by mělo být toto skrz naskrz lživé učení zničeno, aby se lid Ruska probudil z tisíciletého omamného snu. Není podstatné pod jakým jménem se toto učení vnucovalo lidem – ať už jako náboženství nebo ateismus, vždy to byly tváře jednoho a toho samého boha Jahveho! Proto když jsem poznal pravou podstatu tohoto systému, dělal jsem všechno proto, abych tento parazitický systém zničil, nehledě na to jakou masku na sebe právě bere.

Samozřejmě, tehdy jsem ještě všemu nerozuměl tak, jak tomu rozumím dnes, ale už tenkrát jsem chápal dost na to, abych považoval stroj socialismu pro ruský lid za smrtelný jed. Je udivující jakou má ruský genofond silnou imunitu. Dokonce ani tisíc let neuvěřitelných pouštění žilou a zavádění smrtelných virů řeckého náboženství a komunistického ateizmu nezničily silnou genetiku Rusů, která se znovu rodí ještě silnější a s mocnou imunitou proti různým jedům, vytvořeným sociálními parazity.

Proto když se nám se Světlanou podařilo zničit základní parazitickou pyramidu socialismu, zažívali jsme velkou radost. Pravda, tenkrát by vítězství nebylo možné bez sebeobětování jedné bytosti, jejíž jméno jsme už nezjistili. Podařilo se jí pouze předat informaci nevyčísitelné hodnoty a při tom zemřela. Naše vítězství tím bylo poněkud zkaleno, ale taková už je válka.

Je podstatné, aby takovéto oběti nebyly marné a aby na konci této války byli sociální parazité zničeni. Ale zničení ne fyzicky, jak by si mohli někteří myslet. Fyzické zničení by nic neřešilo. Nýbrž zničení principiálně. Až přestane celý kosmický systém sociálních parazitů existovat... potom zůstanou loutky tohoto systému na různých planetách a v různých prostorech bez svých „jedovatých zubů“ a nebudou již moci tvořit své špinavé dílo.

36. Parazité znovu útočí

...